

SANT JOSEP: dòcil a la Paraula de Déu (7)

Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa (Mt 1, 24)

Quan Maria rebé l'anunci de l'àngel i el Verb de Déu fou engendrat en les seves entranyes, romangué en silenci. Ben segur que pensà: «Si és cosa de Déu ell mateix explicarà a Josep, el meu promès, el do més indicible i inesperat». Calia que fos Déu mateix qui ho anunciés a Josep. I l'evangelista Mateu relata l'anomenada «anunciació a Josep».

Imagino Josep deixondint-se del son, amb un glop d'aigua a la cara, i anant de pressa a casa de Maria per a dir-li: «Ho sé tot! El Fill que portes en tu és un do de Déu». Representem-nos la mirada de Josep i de Maria desvelant els secrets de Déu. Ell va fer el que el Senyor li havia manat i prengué Maria a casa seva, també en la casa del seu cor, i el Fill que els havia estat donat. La docilitat a la Paraula de Déu és veritablement admirable. Obeeix amb una docilitat perfecta, prompta, humil i silenciosa envers Déu i els homes. Una obediència que el fa semblant a Abraham, que obeí el Senyor, sortint de casa seva (Gn 12,4a). Els sants quan reben una

missió de Déu la compleixen sense discutir, ni posant condicions. Així viuen en la voluntat de Déu, font de pau: *tenen molta pau els qui compleixen la vostra voluntat* (Sl 118,165).

Josep acaba la genealogia de Jesús que s'inicia amb el patriarca Abraham. Ell, Josep, és el pol oposat a Abraham, representa el punt culminant i conclusiu de la llista de patriarques, justos, reis, que simbolitzaven, cadascú a la seva manera, l'aliança de Déu amb el seu poble. L'un i l'altre són justificats per la fe (Rm 4,20 i seg.). L'un i l'altre viuen de la fe. Però Josep és més gran que Abraham perquè tingué el *Fill de la promesa* als braços. Així la benedicció d'Abraham, destinada a tots els pobles, s'ha complert per Jesucrist, i *hem rebut per la fe l'Esperit que Déu havia promès* (Ga 3,14).

Josep no únicament va creure sinó que va fiar-se completament de la Paraula de Déu i ho va fer de manera decidida. D'aquesta manera Josep quedava implicat totalment en el misteri de l'Encarnació.

El Senyor ens ha confiat el do la fe des del baptisme i hem de caminar en aquest món a la llum de la fe, només de la fe. Sovint estem temptats d'exigir a Déu com ha d'actuar i ens costa abandonar-nos a Ell i als seus designis. Ho hem experimentat de manera viva en el temps de la pandèmia.

Sant Josep no podia explicar el perquè de la concepció virginal de Maria ni veuria en aquest món la glòria de la resurrecció. Tampoc Moisès va posseir la terra promesa, només la contemplà de lluny. Moisès va perdre la partida des del primer moment. Tampoc Joan Baptista va contemplar la glòria del Senyor, morí en l'obscuritat de la presó. Tots van viure gràcies a la fe (He 11,1 i seg.). Nosaltres tampoc podem contemplar la totalitat de l'obra de la salvació de Déu en la nostra vida, en l'Església ni en el món. Aquesta és la lliçó que aprenem de sant Josep: caminar en la fe, en la pura i despullada fe. Conscients que no serem justificats per escoltar la Paraula de Déu, sinó per accomplir-la. Així ho feu Josep. Cal traspasar la nit de la vida amb la llàntia de la fe encesa al cor, com les lluminàries de la nit de Pasqua, fins que es faci de dia i la llàntia ja no il·lumini per la claror del dia del Senyor. Recordem-nos del salm: *Vós, Senyor, em manteniu la llàntia encesa, claror en les meves nits* (17,29).

Pregària del papa Francesc a sant Josep durant la pandèmia

«Protegeix, Oh sant Custodi, aquesta nostra humanitat.

Il·lumina els responsables del bé comú,

perquè ells sàpiguen -com tu- tenir cura

de les persones a qui se'ls confia a la seva responsabilitat.

Dona la intel·ligència de la ciència als que investiguen

els mitjans adequats per a la salut i el benestar físic dels germans.

Dona suport als que se sacrifiquen pels necessitats:

els voluntaris, infermers, metges, que estan a l'avantguarda del tractament

dels malalts, fins i tot a costa de la seva pròpia integritat física.

Beneeix, sant Josep, l'Església: a partir dels seus ministres,

converteix-la en un signe i instrument de la llum i la bondat.

Acompanya, sant Josep, les famílies: amb el teu silenci de pregària,

concedeix harmonia entre pares i fills,

especialment amb els més petits.

Preserva la gent gran de la soledat:

assegura que cap sigui deixat a la desesperació

per l'abandó i el desànim.

Consola els més fràgils, encoratja els que flauegen, intercedeix pels

pobres.

Amb la Verge Mare, suplica al Senyor que alliberi el món de qualsevol

pandèmia.